

СВІЧКАР

“Іди геть, стара потворо! – сказав я жінці, яка просила у мене ломтика хліба. – Забирайся, жебрачко!”. Я відштовхнув її рукою і пішов до свого автомобіля, біля якого мене чекав якийсь мужчина з паперами у руках.

– Сергію Миколайовичу, гляньте документи! Я ще маю право на землю!

– Яке право? Рішення суду було — бувай здоров. Земля тепер належить мені і більше нікому.

– Сергію Миколайовичу!..

Я сів у машину і поїхав. Наступного дня, працівники моєї хлібопекарні, мало не революцію влаштували з вимогою підвищити зарплати. Але я пояснив, що найближчим часом про це не може бути й мови. Я й так поніс неймовірні розтрати у зв'язку з тим довбаним судом. Про яке підвищення зарплати може йти річ? Я ж обіцяв своїй дружині золотого браслетика подарувати. Пригадую, як у неї тоді світилися очі, коли вона його побачила у вітрині ювелірки. Уявляю собі, яка вона буде щаслива і рада, коли я їй його одягатиму!

На сьогодні мій маршрут мав мати таку послідовність: об'їзд земель – банк – ювелірка – додому. То ж я сів у свою машину, ввімкнув кондиціонера на всю потужність і поїхав оглядати поля: чи там, бодай, не лаять якійсь пройдисвіти.

Серце виривалося з грудей і раділо: це тепер мої володіння, моя земля!

Вже почало потроху смеркатись, а я все не міг відірвати очей від поля. Глянувши на годинника – стрепенувся. Дванадцята година ночі! Треба поспішати додому.

Коли став іти до автівки, то вдалині побачив неймовірне. Серед лісу щось світилось. Підбігши ближче, побачив галявину, якої раніше тут не було. А на тій галявині тисячі, сотні тисяч, та ні, мільйони запалених свічок. Одні горіли яскраво, інші – не дуже. Одні були, ніби, щойно запалені, інші до половини зітліли, а ще інші – зовсім догорали. Здавалося, ніби горить земля! Що за чортівня? Звідки це взялося? Я оббіг очима галявину і помітив недалечко якогось старого. Він був чимось заклопотаний.

– Ти що робиш, пройдисвіте, хочеш спалити ліс і мої поля? Ану, гаси негайно свої свічки і забирайся звідси, поки я тобі не надавав по макітрі!

Дід мене не чув. Я підійшов ближче, і побачив, як той підпалює одну із свічок.

– Що ви робите, хто ви такий?

Стариган на секунду зупинився, і, не розгинаючись, подивився мені у очі. По моему тілу побігли мурахи. Дід мав зажурені, втомлені, але досить мудрі, глибоко посаджені очі. Його борода була сивою і великою, що, навіть тоді, коли він нагинався, вона торкалася землі і чіпляла на себе листя. Вбрання його було незвичайним, ніби монашим, а на голові був брилик, який від світла свічок аж виблискував.

– Я – свічкар – відповів той, – і роблю свою важливу роботу!

– Що ж у ній важливого? Що означають усі ці свічки? Ви ж спалите ліс, діду! Свічкар підвівся і розсміявся так сильно, що аж луна пішла лісом.

– Кожна свічка – це людське життя! Ось, подивись на цю свічку! – дід ткнув

своїм старезним пальцем на щойно підпалену свічку. – Це щойно народився хлопчик. А глянь на цю! – свічкакар ткнув пальцем на свічку, яка зітліла майже до половини. – Ця свічка належить жінці. Вона вже прожила півжиття.

Дивак кивком голови повів мене за собою поміж свічок десь на середину галявини. Він, ніби щось шукав очима, а потім, зупинившись, нагнувся, щоб відгорнути листя від свічки, яка от-от дотліє.

– А знаєш, чия ось ця свічка?

– Чия? – промовив я?

– Це твоя свічка, Сергію!

Свічкакар назвав моє ім'я і в мене знову мурахи побігли по шкірі. Звідки він знає як мене звуть?

– Моя? Я ж прожив лише половину життя, як і та жінка, чию свічку ви мені щойно показували. То ж чому моя свічка така маленька? Вона ж от-от дотліє!..

– А що ти зробив цінного у своєму житті? Чи варто тобі жити далі?

Мене, наче обухом по голові добряче вгамселили.

– Я маю власну хлібопекарню і випічкою забезпечую людей! Це ж цінна справа?!

– Справді? – з докором спитався свічкакар і розсміявся мені в обличчя, а потім ткнув пальцем на погашений недопалок свічки. – Ця свічка належала жінці, якій ти позавчора не дав хліба. Вона померла з голоду.

Мурахи знову пробіглися по моєму тілу. Руки й ноги заніміли, а в горлі створився комок. Потім, свічкакар спитався мене чи я щасливий, і, не дочекавшись відповіді, промовив: “Щасливою людина може бути лише тоді, коли творить добро і нічого не чекає взамін”. Я стояв ніби вкопаний у землю. Нічого не міг промовити. Перед моїми очима поставали картинки з минулого. Раптово, в одну мить, зникли і свічки, і дід, який назвав себе свічкарем.

Зі слізьми на очах я приїхав додому, і, не промовивши й слова дружині, зачинився у своєму кабінеті. Три дні я прокручував в уяві своє життя, мов кінострічку. В голові чув лише одне: “Робити добро – нічого не чекаючи взамін”.

Згодом, я продав свою пекарню і землеволодіння, продав будинок і машину, а виручені гроші перерахував на дитбудинки і роздав бідним. Потім купив убогеньку хатинку і переселився туди із дружиною. Я відчув неймовірне полегшення. На душі було затишно і радісно. Одне лише не покидало мене: чи скоро догорить моя свічка? І от, однієї ночі, я пішов до лісу у пошуках свічкаря. Та довго шукати не прийшлося. Він, ніби знав, що я прийду, і чекав на мене. Я кинувся до нього з проханням показати мою свічку. Свічкакар посміхнувся, і, ткнувши своїм пальцем на до половини зітлілу свічку, промовив: “Ось вона, твоя свічка життя!”.